

den Paastand, at det er Flertallets Skyld, at Teatret sidder i Understud, fordi vi hvert Aar opstille et Budget, som ikke kan opretholdes. Det ærede Medlem opstiller ogsaa selv et Budget, som ikke paa nogen Maade opretholdes. (Scharling: Det bliver ikke vedtaget). Sa sikkert bliver det ikke vedtaget her i Salen, men det gør intet til Sagen af den Grund, at der ikke tages mere Hensyn af Ministeren og hans Teaterchef til Flertallets Ønsker end til Mindretallets. Jeg tror derfor, at vi i Flertallet kunne ligesaa godt fralægge os enhver Skyld og ethvert Ansvar med Hensyn til det kongelige Teaters Drift. For mig er imidlertid ingenlunde Understudet i og for sig den vigtigste Sag. Det er her i Landet Stik, at der bevilges ret store Beløb aarlig til forestillige kunstneriske, aandelige Formaal i det hele. Spørgsmaalet bliver kun, hvorledes disse Beløb blive anvendte, og i og for sig turde det ikke være nogen Ulykke for Landet, om vi bevilgede et mindre eller et større Beløb aarlig til dramatiske Forestillinger, hvis vi vare enige med Regeringen og Teaterbestyrelsen om, at disse Penge blive rigtig anvendte. Og dette giver mig Anledning til — jeg tænker, at jeg med den højtærede Formands Tilladelse har Ret dertil — at sige nogle faa Ord om det Spørgsmaal, som er draget frem af det ærede Medlem fra Aarhus (Pinsel). Jeg har Sympati for det ærede Medlems Tante, hvis den gaar i Retning af — hvad den, saa vidt jeg forstod ham, gør — at der gøres noget, for at der kan blive spillet ordentlig Provinskomedie. Hvis det er det ærede Medlems Mening, har jeg Sympati derfor, og for saa vidt er jeg ogsaa enig med ham. Jeg forstod ham ikke helt; men hvis han mener, at dette maa ske paa den Maade, at der her i Rigsdagen gives en Bevilling til, at der bliver dannet et Selskab i Provinserne, som har den Forpligtelse at spille, hvad vi kalde literær Komædie, det vil sige spille national dansk Komædie, først og fremmest for en stor Del det Repertoire, som det kongelige Teater bestæftiger sig med, er jeg for saa vidt enig med ham. Jeg skal ganske sikkert ikke komme længere ind paa denne Sag, al den Stund den ikke har Spor at gøre med den Sag, vi i dette Øjeblik behandle, men jeg skal kun sige i Sammenhæng hermed, at jeg dog vil

værge os imod, at vi have lagt nogen som helst Forpligtelse paa det kongelige Teater ved den Teaterlov, som er bleven vedtagen her for et Par Aar siden. Det sagde, tror jeg, ogsaa den ærede Ordfører, men han er bleven narret noget af noget, som Hørfremænd pleje at anføre om denne Sag, men som er rent galt. Teaterloven lægger aldeles ingen Forpligtelse paa det kongelige Teater, den giver det kun Rettigheder. Ganste sikkert havde det større Rettigheder, inden Loven blev vedtagen; men det er ikke noget Bævis for, at selve Loven paalægger det Forpligtelser. Det kongelige Teater fik slet ikke nogen som helst Forpligtelse ved denne Lov, kun en Rettighed, som bestaar i, at det ejer de Stykker, det spiller, længere Tid end et Teater her i Landet ellers ejer dem. Det var det hele. Derimod har ganske sikkert den højtærede Minister givet et Reskript, hvorved han paalægger det kongelige Teater et Repertoire, som det mere eller mindre følger. Men det vedkommer sandelig ikke os i denne Sal det allermindste, hvad den ærede Minister bestemmer om det kongelige Teater; det staar jo ganske paa hans Ansvar. En mulig Efterfølger af den ærede Minister — han komme senere eller tidligere — vil have det i sin Magt at tilintetgøre, hvad den ærede Minister der har opstillet, fordi det ikke har det mindste at gøre med de Lovbestemmelser, som findes om det kongelige Teater. Jeg siger dette og tror at have Ret til at sige det i Forbindelse med Spørgsmaalet om det kongelige Teaters Underbalance, fordi jeg vil have den Fejltagelse bort fra Sagen, at Teaterloven skulde have bidraget sit til at skabe en Underbalance ved at stille visse Fordringer til Teatret. Det er ikke Tilfældet. Derimod kan dette maa ske, men ogsaa kun maa ske, siges om den ærede Ministers Reskript. Jeg tror det for min Del ikke. Jeg tror ikke, at det kongelige Teater taber Penge ved at spille nationale danske Stykker, der jo for en vis Del udgjorde Indholdet af den Fortegnelse, Ministeren udstedte, om der end paa denne fandtes nogle ret daarlige Stykker, som hverken havde noget at gøre med Litteratur eller Kunst. Dette var blot, hvad jeg mente at turde sige om denne Sag. Det sidste, mener jeg, ligger indensfor, hvad vi her bestæftige os med, medens selve Spørgsmaalet om Provinskomedie